

N:o 7.

Ank. till Riksd. Kansli den 27 Mars 1884, kl. 2 e. m.

*Första Kammarens Andra Tillfälliga Utskotts Utlåtande N:o 4,
angående i fråga satt förändrad lydelse af § 16 i Kongl.
Förordningen den 7 December 1883 om expeditionslösen.*

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion har Herr Hans Andersson föreslagit, att Riksdagen ville i underdånig skrifvelse anhålla, att sista stycket af § 16 i Kongl. Förordningen den 7 December 1883 om expeditionslösen måtte erhålla följande förändrade lydelse:

»Expedition, som begäres af annan än part, skall vara att tillgå genast eller sist inom fjorton dagar, så vida derför icke hinder möter, som det icke beror på expeditionshafvanden att undanrödja och om hvars beskaffenhet han är skyldig att, om sådant begäres, utan ersättning lemna sökanden skriftlig uppgift. Dock bör vid utmätning, om borgenär eller gäldenär äskar protokoll öfver förrättningen, sådant protokoll senast nästa dag hållas honom till handa.»

Till detta skrifvelseförslag har Andra Kammaren lemnat sitt bifall.
Bih. till Riksd. Prot. 1884. 8 Saml. 2 Afd. 1 Band. 7 Häft.

Enligt Kongl. Maj:ts nyss nämnda nu gällande förordning skall »expedition, som begäres af annan än part, vara att tillgå genast eller så snart som möjligt».

Emot de i förutvarande Kongl. Förordning om expeditionslösen befintliga bestämmelserna derom, att beslut, som icke utgifves efter anslag eller muntligen meddelats, bör »utan uppskof» erhållas, och att sådan expedition i allmänhet, som endast på särskild begäran utfärdas, skall »genast eller så snart som möjligt är» tillhandahållas, och hvilka bestämmelser blifvit bland nu gällande stadganden bibehållna, hafva utsedde komiterade anmärkt, att bestämmelser af en dylik sväfvande natur lätteligen kunde gifva anledning till obehörig tidsutdrägt, och hafva de ansett sig böra föreslå, att för begge de omförmälda fallen ett bestämdt rådrum af trettio dagar, hvaröfver expeditionen icke må fördröjas, skulle bestämmas.

Enligt hvad Utskottet inhemtat, har Kongl. Svea Hofrätt i underdånigt utlåtande den 16 Februari 1883 deremot erinrat, att — då å ena sidan för utfärdandet af expeditioner af dessa slag endast undantagsvis torde erfordras så lång tid som trettio dagar, och nämnda tidsbestämmelse således finge anses hafva tillkommit för angifvande af den yttersta gräns, hvaröfver med expeditions tillhandahållande ej må fördröjas, men det å andra sidan torde kunna i något fall inträffa, att denna tidrymd måste öfverskridas — en sådan tidsbestämmelse syntes olämplig, synnerligen som en dylik föreskrift möjligen kunde gifva anledning till den missuppfattning, att expeditionshafvande ansvarslöst egde att under de bestämda trettio dagarne dröja med utlemnande af expedition, som genast eller inom jemförelsevis kort tid bort kunna tillhandahållas, i hvilken händelse föreskriften skulle hafva en motsatt verkan till den, som dermed åsyftas.

Af den om expeditionslösen den 7 December sistlidet år utfärdade Kongl. förordning, hvilken lemnar de här ifrågavarande bestämmelserna oförändrade, framgår, att Kongl. Maj:t icke funnit sig böra fästa nådigt afseende vid komiterades förberörda förslag.

Utskottet, som funnit att den af Andra Kammararen åsyftade förändringen i ofvan nämnda § 16 af Kongl. Maj:ts förordning om expeditionslösen hufvudsakligen gäller gravationsbevis och som ingalunda kan förneka de svåra olägenheter ett fördröjande af utbekommandet af gravationsbevis kan medföra så för köpare och säljare som ock för lånesökare mot inteckning i fast egendom, har likväl ej kunnat finna den föreslagna förändringen i nu gällande stadgande välbetänkt, enär densamma, om den vorde lag,

merendels med svårighet och ganska ofta omöjligen skulle kunna efterleivas. Då dertill kommer, att knappt ett halfår förflutit sedan den Kongl. förordningen om expeditionslösen, efter undergången granskning, utfärdades, anser sig Utskottet ega skäl hemställa,

att Första Kammararen icke måtte instämma i Andra Kammarens beslut.

Stockholm den 26 Mars 1884.

På Utskottets vägnar:

G. WENNERBERG.
